

Fetița israelită sau Hristos, mijlocul suprem de vindecare

Fetița israelită

sau

Hristos, mijlocul suprem de vindecare

Sirienii care ieșiseră în cete au adus ca prizonieră o fetiță din Israel și ea slujea pentru soția lui Naaman. „Naaman, căpetenia oștirii împăratului Siriei, avea trecere înaintea stăpânului său și mare vază; căci prin el izbăvisese Domnul pe sirieni. Dar omul acesta tare și viteaz era lepros”. Ce contrast între această fetiță și stăpânul ei!

Căpetenia oștirii siriene se prezintă ca oglindirea a ceea ce este mare în lume, a tot ce poate să dorească inima, dar acest om puternic era lepros; mâna lui Dumnezeu apăsa asupra lui în judecată.

Cât despre fetiță, ea a fost smulsă din țara și rudenia ei și adusă din pământul Dumnezeului ei și al fraților ei ca să fie captivă printre sirieni. Este greu să se descrie împrejurări mai nefericite decât ale acestei fetițe. Dar roaba adusese cu ea pe pământul străin un secret, o comoară care a făcut din ea un instrument de binecuvântare pentru Naaman și pentru toată casa lui; a adus cu ea secretul lui Dumnezeu și comoara cunoașterii Sale.

Căpitanul sirian - oricât de puternic ar fi fost — nu putea să se ușureze de răul sub puterea căruia se prăpădea din zi în zi și toate bogățiile lui nu au putut să-i aducă o ușurare reală. Dar fetița captivă îl cunoștea pe Dumnezeu și pe profetul prin care El lucra în mod glorios în Israel în timpul acela; și într-o zi i-a spus stăpânei sale:

„Oh, dacă domnul meu ar fi la profetul acela din Samaria, profetul l-ar tămădui de lepra lui” (versetul 3).

Ce mișcătoare simplitate a credinței! Fetița îl cunoștea pe profet și fără îndoială îl cunoștea și pe Dumnezeul profetului; fără nici o ezitare ea crede nu numai că are puterea, dar și voința de a-l vindeca pe stăpânul ei.

Este cu adevărat frumos să vezi credința descărcându-și inima în felul acesta! Cuvintele fetiței sunt ca un suspin spontan al inimii întristate de condiția disperată a stăpânului ei - condiție pentru care nu exista nici un remediu, decât acest secret pe care l-a adus ea aici. Ce credință și ce compasiune în cuvintele fetiței când îl trimite la profetul din Samaria! Ce expresie a gândului lui Hristos într-o inimă credincioasă, în prezența păcatului și a mizeriei care o înconjoară!

Păcatul și mizeria ne înconjoară din toate părțile prea adesea, dar, vai, noi ne dăm seama de acest lucru cu cea mai rece lipsă de sensibilitate. Credința adevărată însă îl pune pe Domnul Isus în prezența acestui rău.

Avem noi în fiecare zi conștiința că în Domnul Isus găsim remediu pentru toate relele și vindecarea tuturor durerilor? Biet păcătos, dacă lei puțin ai cunoaște! El este Cel care vindecă orice infirmitate, El mângâie orice întristare. El este plinătatea vieții și a bucuriei eterne. Eu nu spun că, așa cum l-a vindecat pe Naaman de lepra lui, te va vindeca acum pe tine de bolile trupești sau că îți va ușura împrejurările temporare în care te afli sau că te va pune într-o poziție de fericire și de prosperitate pământească: nimic din acestea nu ni se promite din partea Sa, dar El ne va rezerva daruri mult mai minunate.

Când Domnul Isus era pe pământ în umilință, vindeca bolile trupești ale celor care veneau la El. Și când Ioan Botezătorul a trimis pe ucenicii săi ca să-L întrebe: „Tu ești Cel care vine, sau să așteptăm pe Altul?” (Matei 11.3), El le-a răspuns: „Mergeți și spuneți lui Ioan ce auziți și vedeți: orbii văd și șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți și surzii aud și morții înviază și săracilor li se vestește Evanghelia!” (Matei 11.4-5). Dar care a fost sfârșitul? Lumea provocată de aceste dovezi de dragoste din partea lui Dumnezeu l-a respins pe singurul Lui Fiu și l-a dat la moarte, ducând până la culme profunda, neîmblânzită și iremediabilă ei răutate. Atunci lumea a fost abandonată în judecată.

O asemenea stare de lucruri s-ar putea să ne cutremure, dar Însuși Domnul, anticipând momentul respingerii finale, spune: „Acum este judecata lumii acesteia” (Ioan 12.31). Până acum ea a fost pusă la încercare: nici un mijloc care ar fi putut acționa asupra naturii morale a omului pentru a o ridica n-a fost ocolit; dar totul a dus numai la respingerea și la răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Sentința a fost pronunțată: lumea este total pierdută; nu a rămas decât să fie executată. Este însă deschisă o cale de salvare: „Cine crede în Fiul are viața eternă” (Ioan 3.36). Dumnezeu lucrează acum în binecuvântare în mijlocul acestei lumi. Scopul Său este nu să elibereze lumea de mizeria sub care geme, ci să-i scoată din ea pe păcătoși prin predicarea Evangheliei. Mai târziu, El va face din acest pământ un paradis de bucurie când îl va elibera de corupție prin judecățile care vor însoți cea de-a doua venire a Domnului Hristos.

Atunci, la timpul restabilirii tuturor lucrurilor, blestemul va fi ridicat, suspinele și durerea vor înceta, iar bucuria se va revărsa peste tot. Dar acum, lumea se află sub sentința care a fost pronunțată împotriva ei, așteptând ceasul răsplătirilor când Domnul va fi revelat din cer, cu îngerii puterii Sale, în flăcări de foc, exercitând răzbuunarea împotriva celor care nu-L cunosc deloc pe Dumnezeu și a celor care nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos.

Dar pentru cei care-L ascultă există chiar în timpul când îl așteptăm o siguranță a dragostei Sale, o cunoștință despre El Însuși și o participare la bucuria Sa, care ne susține în mijlocul tuturor necazurilor din această viață. De aceea Pavel poate să înfrunte toate lucrurile: moartea, viața, îngeri, puteri, lucruri prezente și viitoare. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Tot ce poate să sperie inima: frământări, primejdii, persecuții, foamete, lipsuri, pericole, sabie, toate acestea sunt neputincioase și Pavel poate striga: „Dar în toate acestea suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit. Pentru că sunt convinși că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici

cele prezente, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru" (Romani 8.37-39).

Fericirea care se exprimă în acest imn de triumf este infinit mai prețioasă decât ar fi vindecarea bolilor trupești sau o ameliorare a împrejurărilor acestei vieți. Oamenii fac eforturi zadarnice să-și creeze o existență după inima lor, dar acela care-L cunoaște pe Domnul Hristos posedă o comoară care nu numai că-l face să fie mulțumit de împrejurările în mijlocul cărora se află, ci ridică sufletul deasupra tuturor circumstanțelor în comuniunea bucuriei și a binecuvântării lui Hristos și în comuniunea bucuriei Tatălui în el.

Ce fericire în „desăvârșita cunoștință a lui Isus Hristos, Domnul nostru!" care se răspândește în afară; El cheamă și convinge pe oameni; El face să se spună ca și Pavel înaintea lui Agripa: „ M-aș ruga lui Dumnezeu ca și în puțin și în mult, nu numai tu, ci și toți cei care mă ascultă astăzi să fie așa cum sunt eu, în afară de aceste lanțuri" (Fapte 26.29).

clickbible.org